

Představujeme:

4. – 6. třída: Anička, Martina, Katka, Veronika, Paddy, Ondra a Ondra, Kristýna, Nikola a Eva.
Je jich někdy dost:)

Díla s neopakovatelnou atmosférou

Vzpomínáte ještě na ty doby, kdy jsme neměli všechny tyto digitální hráčky, kterým dnes říkáme foťáky? Kdy člověk musel vědět, co znamená clona, expozice, závěrka nebo ISO (v naší části světa spíše DIN). Měl dopředu spočítáno kolik fotek si může dovolit, kolik ho bude stát vyvolání filmu a udělání fotek. Nebo si předem plánovat kolik hodin bude trávit v temné komoře. Ale nejhorší bylo asi to, že výsledek samotného fotografování viděl dlouho po tom, co zmáčknul spoušť, kdy pominula chvíle, kterou chtěl zachytit, a neměl možnost už nic opravit nebo změnit.

Do této doby se vracíme spolu se Slávkou Štrbovou, když obdivujeme ve farním sklípku cyklus jejích fotografií s názvem Hledání. Černobílé snímky pořízené většinou v pražských chrámech nabízí neopakovatelnou atmosféru. Jsou svědectvím nejen onoho hledání, ale i důkazem velké trpělivosti a pokory, nutné k zachycení všeho, k čemu ji hledání přivedlo. Svět od té doby – snímky jsou asi 18 let staré – hodně zrychlil. Technika neuvěřitelně pokročila. Všechno se stalo mnohem snadnější. Dnes může fotit skutečně každý.

Ale když se díváme na tyto fotky, nemůžeme se ubránit pocitu, že jsme spolu s tím pokrokem o něco důležitého přišli.

Nejen slovo

Mezi mé postní čtení jsem zařadil letos jednu z předchozích knih Tomáše Halíka Noc zpovědníka. V kapitole Volám: Násilí! Halík dost kriticky hodnotí Gibsonův film Umučení Krista. Nepřijímá ani jeho estetiku ani jeho teologii. Zastává přitom názor, že „opravdu není lehké pokusit se zdánlivě dějově jednoduchý, ve skutečnosti však mnohovrstevný příběh pašiji převést do obrazu filmového plátna.“ Dokonce každý pokus o to, aby ukázat „jak to tehdy bylo“ je odkázán na neúspěch nebo – jak píše Halík – je ukázkou, jak se s biblickým textem zacházet nemá. Slovo, zvláště to, které píšeme velkým „S“, doprovází nás na cestě k tajemství Velikonoc. S tím Slovem se setkáváme v liturgii, je nám hlášáno z ambonů, je jádrem našeho rozjímání. Jeho význam nelze přecenit. Doprovází je také to slovo s malým „s“, které se rodí v našich srdcích, které se pokouší nahlédnout a přiblížit smysl tajemství. A kromě slova jsou ještě obrazy, jsou zvuky, hudba.

Když jsem četl Halíka, opět jsem si uvědomil, jak je pro nás důležité vědět nejen, jak to tehdy bylo, ale co to se mnou udělalo. Jakou stopu to zanechalo na mém myšlení, hodnocení, rozhodování. Zda velkopáteční a další události změnily můj život. A tak nabízím, právě z tohoto hlediska, letošní postní setkání v každou sobotu večer.

Filmy, obrazy, hudba, s nimiž se setkáváme vypravují o tom, jak Velikonoce mohou změnit náš svět – myslím svět každého z nás zvlášť. Manolios, který má hrát v Řeckých pašijích Krista, bere svoji roli vážně a zaplatí za to svým životem. Vyvolá konflikt, zatřese svým světem a ponese z toho důsledky. V Bachově hudbě cítíme emoce, které prožívají svědkové Ježíšových pašijí. To ovlivňuje také naše emoce. To se opět odehrává v nás samotných. Podobně, i když jinak, vnímám Jesus Christ Supertar a další. Tak působí obrazy – díla velkých mistrů. Nepodceňují svět emocí, proto zvou na další sobotní setkání.

P. Miroslaw Gierga